

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
22/20. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2020. március 3.

A C-717/18. sz. ügyben hozott ítélet
X (Európai elfogatóparancs – Kettős büntethetőség)

Annak vizsgálatához, hogy a terrorizmus dicsőítésének és a terrorizmus áldozatai megsértésének a bűncselekménye miatt Spanyolországban elítélt személy elleni európai elfogatóparancsot annak mérlegelése nélkül kell-e végrehajtani, hogy e cselekmény Belgiumban is büntetett-e, a belga bíróságoknak a büntetés azon tartamát kell figyelembe venniük, amelyet az elkövetett cselekményre alkalmazandó spanyol jog előír

A 2020. március 3-i X (Európai elfogatóparancs – kettős büntethetőség) ítéletben (C-717/18) a Bíróság nagytanácsa megállapította, hogy az európai elfogatóparancsról szóló kerethatározat¹ (a továbbiakban: kerethatározat) 2. cikkének (2) bekezdése megköveteli, hogy annak vizsgálatához, hogy a bűncselekmény esetében, amelyre vonatkozóan az európai elfogatóparancsot kibocsátották, a kibocsátó tagállamban a büntetési tétel felső határa a kibocsátó tagállam joga szerint legalább háromévi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés-e, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak az említett tagállam jogát abban a változatában kell figyelembe vennie, amely az azon ügy tárgyát képező cselekményre alkalmazandó, amelynek keretében az európai elfogatóparancsot kibocsátották, és nem abban a változatában, amely ezen elfogatóparancs kibocsátásának az időpontjában hatályos. E vizsgálat amiatt szükséges, hogy e rendelkezés értelmében bizonyos olyan bűncselekmények miatt kibocsátott európai elfogatóparancsok végrehajtásakor, amelyek esetében a büntetési tétel felső határa legalább háromévi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés, nem mérlegelhető a cselekmény kettős büntethetősége, tehát annak a feltétele, hogy e cselekményeket a végrehajtó tagállam joga is büntesse.

Az Audiencia Nacional (kiemelt ügyek országos bírósága, Spanyolország) 2017-ben megállapította X büntetőjogi felelősségét többek között 2012-ben és 2013-ban elkövetett, és a terrorizmus dicsőítésére és a terrorizmus áldozatainak megsértésére irányuló, a spanyol büntető törvénykönyvnek az e cselekmények időpontjában hatályos változatában foglalt 578. cikkben előírt bűncselekményt megvalósító cselekmények miatt. E bíróság X-re így a spanyol büntetőjogi szabályozás e változatán alapuló **maximális, kétéves szabadságvesztés-büntetést** szabta ki. 2015-ben azonban módosították ezt a rendelkezést, amely azóta hároméves maximális szabadságvesztés-büntetést irányoz elő.

Mivel X Spanyolországból Belgiumba távozott, az Audiencia Nacional (kiemelt ügyek országos bírósága) 2018-ban **európai elfogatóparancsot bocsátott ki ellene a „terrorizmus” bűncselekményére vonatkozóan, amely szerepel azon bűncselekmények listáján, amelyekre kiterjed a cselekmény kettős büntethetősége mérlegelésének a kiiktatása.** A hof van beroep te Gent (genti fellebbviteli bíróság, Belgium), amely az ezen elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárásban eljár, úgy határozott, hogy előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszt a Bíróság elé, mivel **kétélyeket táplál azt illetően, hogy a spanyol büntető törvénykönyv 578. cikkének mely változatát (az alapügy tárgyát képező cselekményre alkalmazandó változatát, vagy az európai elfogatóparancs kibocsátásának időpontjában hatályos változatát) kell figyelembe venni annak vizsgálatához, hogy teljesül-e a jelen ügyben az**

¹ Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1.o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.).

olyan szabadságvesztésre vonatkozó feltétel, amelynek esetében a büntetési tétel felső határa legalább három év.

A Bíróság először is megállapította, hogy a kerethatározat 2. cikke (2) bekezdésének szövege nem pontosítja, hogy a kibocsátó tagállam jogának mely változatát kell figyelembe venni abban az esetben, ha az említett jog módosult a szóban forgó cselekmény időpontja és az európai elfogatóparancs kibocsátásának, vagy akár végrehajtásának az időpontja között. Konkrétan a jelen időnek az e rendelkezés megfogalmazásában való használatából nem lehet arra következtetni, hogy a figyelembe veendő változat az említett elfogatóparancs kibocsátásának időpontjában hatályos változat.

Ezt követően azt a kontextust illetően, amelybe e rendelkezés illeszkedik, a Bíróság megállapította, hogy a kerethatározat 2. cikkének (1) bekezdése többek között azt írja elő, hogy európai elfogatóparancs olyan cselekmények esetén bocsátható ki, amelyek esetében a kiszabott szabadságvesztés időtartama legalább négy hónap. Márpedig e minimális tartam csupán az e határozatban konkrétan megállapított, a kibocsátási tagállamnak az e határozat alapjául szolgáló cselekményre alkalmazandó joga szerint kiszabott büntetésre vonatkozhat, és nem vonatkozhat olyan büntetésre, amelyet az említett tagállamnak az ezen elfogatóparancs kibocsátása időpontjában alkalmazandó joga szerint lehetett volna kiszabni. Nem lehet más a helyzet az európai elfogatóparancsok a kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdése alapján történő végrehajtása esetén sem. Az az értelmezés ugyanis, amely szerint a végrehajtó igazságügyi hatóságnak a kibocsátó tagállam más-más időpontban alkalmazandó jogát kell figyelembe vennie aszerint, hogy mérlegeli-e azt, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátható-e e kerethatározat 2. cikke (1) bekezdésének megfelelően, vagy ezen elfogatóparancsot az említett kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdése alapján a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelése nélkül kell végrehajtani, sérti e két rendelkezés koherens alkalmazását.

Azt az értelmezést továbbá, amely szerint a kibocsátási tagállam jogának a figyelembe veendő változata az a változat, amely az érintett cselekményre alkalmazandó, alátámasztja e kerethatározat 8. cikke. E rendelkezés többek között előírja, hogy az európai elfogatóparancsok tartalmaznia kell a kiszabott büntetésre, illetve a bűncselekményre a kibocsátó tagállam joga szerint előírt büntetési tételre vonatkozó információkat, és azokat a kerethatározat mellékletében szereplő formanyomtatványnak megfelelően kell megadni. E formanyomtatványból következően ezen információk a „kiszabott” büntetésre vonatkoznak, tehát e büntetés alatt azt a büntetést kell érteni, amely adott esetben kiszabható, vagy amelyet a büntetőjogi felelősséget megállapító határozatban konkrétan kiszabtak, tehát arról a büntetésről van szó, amely a kibocsátó tagállam jogának az érintett cselekményre alkalmazandó változatából következik.

A Bíróság megállapította továbbá, hogy a kerethatározat 2. cikke (2) bekezdésének ezen értelmezését alátámasztja ezen kerethatározat célja is, amely az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadásának új, egyszerűsített és hatékonyabb rendszerének bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása. Következésképpen szükséges az, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság alapul vehesse azokat az információkat, amelyeket a büntetés tartamát érintően maga az európai elfogatóparancs tartalmaz. Annak megkövetelése, hogy e hatóság vizsgálja azt, hogy a kibocsátó tagállamnak a szóban forgó cselekményre alkalmazandó joga e cselekmény megvalósulását követően nem módosult-e, egyrészt ellentétes lenne a kerethatározat céljával, és másrészt sértené a jogbiztonság elvét, tekintettel azokra a nehézségekre, amelyekkel e hatóság szembesülhet az említett jog esetlegesen releváns különböző változatainak azonosítása tekintetében.

Végezetül, **a Bíróság hangsúlyozta, hogy az, hogy a szóban forgó bűncselekmény nem alapozhatja meg a cselekmény kettős büntethetőségének a mérlegelése nélküli, a kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdése szerinti átadást, nem jelenti azt, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtását meg kell tagadni. A végrehajtó igazságügyi hatóságnak ugyanis e bűncselekmény vonatkozásában meg kell vizsgálnia a cselekmény kettős büntethetőségére vonatkozó, az e kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdésében foglalt kritériumot.**

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

Az ítélet kihirdetésekor készített képfelvételek elérhetők: „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106